

med sammenhængende sociale og politimæssige hensyn“.

Stk. 3-8 bliver herefter stk. 4-9, og i stk. 7 ændres „stk. 5, 1. pkt.“ til: „stk. 6, 1. pkt.“ og i stk. 8 ændres „stk. 5“ til: „stk. 6“.

8. I § 17, stk. 1, nr. 4 ændres „§ 14, stk. 8“ til: „§ 14, stk. 9“.

9. § 18, stk. 1, affattes således:

„Har en bevillingshaver gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i virksomheden, kan landsbevillingsnævnet fratage ham bevillingen. Er bevillingen givet af kommunalbestyrelsen, kan fratagelse kun ske efter forslag fra denne. Hvis virksomheden drives på en sådan måde, at drukkenskab, utugt, uterlighed eller strafbare handlinger derved vil kunne fremmes, og politiet tidligere har advaret bevillings-

haveren, kan landsbevillingsnævnet efter forslag fra politiet fratage bevillingshaveren hans bevilling.“

10. § 18, stk. 6, ophæves.

11. I § 32, stk. 1, ændres „§ 14, stk. 2, 4. pkt. og stk. 5“ til: „§ 14, stk. 2, 4. pkt. og stk. 6“ og ordene „vilkår fastsat efter § 18, stk. 1, 3. pkt.“ ændres til „betingelser eller begrænsninger fastsat af kommunalbestyrelsen eller landsbevillingsnævnet i medfør af § 11“.

12. I § 32, stk. 2, ændres „§ 14, stk. 5“ til: „§ 14, stk. 6“.

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. juli 1977.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lovforslaget til ændring af loven af 25. marts 1970 om restaurations- og hotelvirksomhed m. v. fremsættes i sammenhæng med de overvejelser, som de senere års stigende alkoholforbrug har givet anledning til.

Da bestemmelserne om restaurationsservering af stærke drikke ikke blot har erhvervsmæssigt, men også ædruelighedsmæssigt sigte, har denne lovgivnings indhold til stadighed været inddraget i den alkoholpolitiske debat. Dette har i ganske særlig grad været tilfældet for så vidt angår den modernisering og forenkling af restaurationsbestemmelserne, der fandt sted ved lovens revision i 1970, og den måde, på hvilken de nye bestemmelser er blevet administreret. Der er således fra forskellig side — afholdsbevægelsen, restaurationserhvervets arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer, kommunernes landsforening og politisk hold — fremført kritik over for loven og den retstilstand, som lovens administration menes at have hidført.

På baggrund af restaurationsbranchens kritiske betragtninger har handelsministeriet anmodet landsbevillingsnævnet om ud fra nævnets erfaring at redegøre for virkningen af lovgivningen og herunder vurdere, i hvilket omfang de vanskeligheder, som det gøres gældende, at restaurationserhvervet møder, kan skyldes loven og dennes administration,

og om disse problemer efter nævnets opfattelse lader sig afhjælpe inden for lovens rammer, eller om lovændringer anses nødvendige. I sidste fald har handelsministeriet bedt om nævnets vurdering af, hvorvidt de af erhvervet fremsatte ønsker om ændringer i loven også ud fra samfundsmæssige hensyn bør søges tilgodeset.

I redegørelsen til handelsministeriet af 6. august 1976, der er vedlagt forslaget som bilag 1, bemærker landsbevillingsnævnet, som er blevet orienteret om den også fra anden side fremsatte kritik af loven og dens administration, at en reform af den gældende restaurationslovgivning kun bør søges gennemført, såfremt en grundig undersøgelse af udviklingen i de forløbne 5-6 år måtte vise, at der er et afgørende behov herfor. På forhånd stiller landsbevillingsnævnet sig skeptisk over for det hensigtsmæssige i at foretage en generel og gennemgribende lovændring, der efter et forholdsvis kort åremål forkaster grundlaget for det ved loven af 1970 gennemførte system, der på afgørende punkter ændrede stillingen før loven af 1970. På den anden side erkender nævnet, at der kan være grundlag for på visse punkter at præcisere og uddybe lovens intentioner på det samfundsmæssige og ædruelighedsmæssige område, sådan som disse er indeholdt i lovens forarbejder.

Det fremhæves i redegørelsen, på hvilke områder og forhold en nærmere præcisering og eventuelt